

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **M. H.**

zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Širokým, LL.M.
sídlem Vodičkova 710/31, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2024, č. j. PPR-25153-5/ČJ-2024-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 25. 9. 2024, č. j. PPR-25153-5/ČJ-2024-990131 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Pavla Širokého, LL.M.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále též „služební funkcionář“) ze dne 21. 2. 2024, č. j. KRPA-64724-75/ČJ-2021-0000ZU (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí č. 2“). Prvoinstančním rozhodnutím č. 2 byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 11. 3. 2021 (podaná dne 12. 3. 2021) o zaplacení dlužné částky za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021 (tedy za období od 1. 1. 2018 do 12. 3. 2021), konkrétně za přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru) (dále jen „zákon o služebním poměru“). Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný prvoinstanční rozhodnutí č. 2 změnil tak, že vypustil část výroku znějící: „..., kdy k době od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018 uplatnil služební funkcionář námitku promlčení“. Dále část výroku znějící: „... uvedenou žádost ze dne 11.3.2021 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021 (tedy za období od 1.1.2018 do 12.3.2020) zamítám 1) pro období od 1.1.2018 do 31.1.2018 z důvodu promlčení a 2) pro období od 1.2.2018 do 12.3.2021 z důvodu nenaplnění podmínek pro přiznání nároku na služební příjem, neboť účastnice řízení v této době vykonávala službu, jejíž výkon může být přerušen.“ změnil tak, že nově zní: „... uvedenou žádost ze dne 11. 3. 2021 o zaplacení dlužné částky za odpracované hodiny z let 2018, 2019, 2020 a 2021 (tedy za období od 1. 1. 2018 do 12. 3. 2021) zamítám z důvodu nenaplnění podmínek pro přiznání nároku na služební příjem, neboť účastnice řízení v této době vykonávala službu, jejíž výkon může být přerušen.“, s tím, že v ostatních částech zůstal tento výrok beze změn. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů v řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

2. Rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-64724-48/ČJ-2021-0000ZU ze dne 25. 1. 2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí č. 1“) byla zamítnuta žádost žalobkyně o zaplacení dlužné částky služebního příjmu za odpracované hodiny v období od 1. 1. 2018 do 12. 3. 2021 jako proplacení služebního příjmu za přestávky ve výkonu služby, které žalobkyně nepovažovala za přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek s tím, že tato doba jí byla nezákonně odečítána z pracovní doby. Ve výroku rozhodnutí bylo současně uvedeno, že za období od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018 uplatnil služební funkcionář námitku promlčení.
3. Žádost žalobkyně byla zamítnuta z důvodu, že výkon služby žalobkyně na úseku zpracování dopravních nehod je sice nepřetržitý, avšak není nepřerušitelný a organizace výkonu této služby umožňuje, aby výjezdové dvojici skupiny zpracování dopravních nehod mohla být naplánována přestávka ve výkonu, přičemž je jim poskytnuta určitá volnost pro čerpání těchto přestávek a žalobkyně v řízení konkrétně neuvedla žádné skutečnosti, žádnou konkrétní službu, v rámci které jí bylo znemožněno čerpat přestávku na odpočinek a jídlo a to, že by čerpaná přestávka byla přerušena výkonem služby, nebo že by žalobkyně informovala své nadřízené, že v konkrétní den služby nečerpala přestávky tak, aby na takovou skutečnost mohli nadřízení reagovat. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 4. 7. 2022, č. j. PPR-27668-4/ČJ-2022-990131(dále jen „druhoinstanční rozhodnutí č. 1“) tak, že potvrdil prvoinstanční rozhodnutí č. 1 a zároveň nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.
4. Žalobkyně následně podala podnět ministrově vnitra k přezkumu druhoinstančního rozhodnutí č. 1, na jehož základě ministr vnitra sdělením č. j. MV-158993-7/SO-2022 ze dne 29. 11. 2022 nezačal přezkumné řízení, protože neshledal rozpor předmětného rozhodnutí s právními předpisy. Proti druhoinstančnímu rozhodnutí č. 1 podala žalobkyně dne 5. 9. 2022 u Městského soudu v Praze správní žalobu, které soud rozsudkem ze dne 22. 9. 2023, č. j. 9 Ad 14/2022-154 (dále jen „rozsudek č. j. 9 Ad 14/2022-154“ či „zrušující rozsudek“) vyhověl, druhoinstanční rozhodnutí č. 1 zrušil a věc vrátil zpět žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení. Proti rozsudku č. j. 9 Ad 14/2022-154 podal žalovaný kasační stížnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. V návaznosti na shora uvedené žalovaný rozhodnutím č. j. PPR-27668-27/ČJ-2022-990131 ze dne 21. 12. 2023 (dále jen „druhoinstanční rozhodnutí č. 2“) zrušil prvoinstanční rozhodnutí č. 1 a věc vrátil služebnímu funkcionáři, který rozhodnutí vydal, k novému projednání a rozhodnutí.
6. Po zrušení původního rozhodnutí žalovaného nebyly dle náhledu žalovaného shromážděné podklady dostatečné, resp. bylo zapotřebí doplnit dokazování a opětovně vyhodnotit spisový materiál.
7. Nárok žalobkyně opětovně zamítl služební funkcionář prvoinstančním rozhodnutím č. 2. V důsledku podaného odvolání žalovaný prvoinstanční rozhodnutí č. 2 změnil; v nosné části se však právní názor žalovaného od názoru služebního funkcionáře nijak neodchýlil.
8. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále vyjádřil k přerušení výkonu služby, zabýval se judikaturou správních soudů k předmětu sporu, shrnul výpovědi svědků a účastníků řízení o obdobných žádostech, neboť jejich výpovědi a materiály opatřené v jejich řízeních byly použity jako podklady pro rozhodování v nyní projednávané věci. Zabýval se knihou dopravních nehod, pořadníkem výjezdů organizací služeb, tzv. „lančovníkem“ (dále jen „lančovník“), personálním stavem, průběhem přestávek, rozsahem práce útvaru, plánováním přestávek a možných alternativ, aby uzavřel, že služba vykonávaná žalobkyní byla přerušitelná a byl doložen způsob řešení její „zastupitelnosti“, byť primárně svědecky. Byla doložena jak faktická možnost čerpání přestávek, tak jejich skutečné čerpání. Odvolacím námitkám žalobkyně, které jsou obdobné jako námitky uplatněné v žalobě, žalovaný nepřisvědčil z důvodů podrobně uvedených v napadeném rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v žalobě nejprve shrnula dosavadní průběh řízení, popsala skutkový stav a vymezila podstatu řízení. Tvrdila, že se v jejím případě jednalo toliko o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, a proto je její nárok oprávněný.
10. Citovala z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a poukázala na právně závazný názor zrušujícího rozsudku uvedený v bodech 55 a 56.
11. Žalobkyně poukázala na to, že jinému jejímu kolegovi, který pracoval na stejném oddělení a stejné pozici (pouze v jiné směně), byl obdobný nárok přiznán rozhodnutím, které konkrétně označila. Žalobkyně tak v souladu se zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu měla za to, že mělo být vyhověno i jejímu nároku, neboť skutkové okolnosti obou případů jsou téměř identické a není důvodu, aby bylo v její věci rozhodnuto rozdílně. Žalovaný se nadbytečně zabýval celou řadou skutkových okolností, které nejsou v řízení relevantní. Měl se toliko zaměřit na skutečnost, zda bylo na oddělení dopravních nehod (dále též „ODN“) v rozhodném období organizační opatření, které by zajišťovalo plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě. Žalovaný ale dospěl k závěru, že takovým opatřením byl systém lančovníku spolu s konkrétně pověřeným operátorem. Dle žalobkyně je tento právní závěr neudržitelný a je také v přímém rozporu s právními názory zrušujícího rozsudku a rozsudků Nejvyššího správního soudu.
12. Dle žalobkyně tak neobstojí ani nynější argumentace žalovaného, který opětovně dospěl k právnímu názoru, že organizační, technické a personální opatření spočívá v lančovníku, tentokrát však s doplněním, že tento lančovník má na starosti konkrétní operátor. Ani tento závěr žalovaného nemůže obstát před požadavky kladenými judikaturou na opatření.

Lančovník je vždy někým ovládán, nejedná se o automatizovaný systém, tudíž skutečnost, že lančovník zpracoval pověřený operátor, nemůže ničeho změnit na právním názoru zrušujícího rozsudku a žalobkyní citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, že lančovník není dostatečným opatřením, které jasně a srozumitelně zajišťuje zastupování policistů během přestávek. Podle napadeného rozhodnutí bylo na ODN běžnou praxí, že přestávky byly čerpány později než po 5 hodinách výkonu služby, jak stanoví § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, aniž by o to příslušníci výslovně požádali, jak zmiňované ustanovení předpokládá. K pozdějšímu čerpání byly příslušníci nuceni povahou výkonu jejich služby na tomto oddělení. Z toho vyplývá, že na daném oddělení bylo běžnou praxí porušování zákona stran čerpání přestávek. I proto považovala žalobkyně svůj nárok za oprávněný.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Argumentoval přitom obdobně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Vymezil podstatu věci a poukázal na konkrétní strany svého rozhodnutí, kde shodnou výtkou ohledně absence organizačního opatření pro možnost čerpání přestávek a absence možnosti zastupitelnosti hlídek skupiny zpracování dopravních nehod jako odvolací námítku vypořádal. Popsal systém fungování lančovníku a poukázal na svědecké výpovědi, ze kterých se podává, že operátor s hlídkami komunikuje. Primární úlohou lančovníku je organizace výjezdů hlídek, současně je ale nástrojem organizace čerpání přestávek a zajištění zastupitelnosti hlídek, přičemž koordinace výjezdu a možnosti čerpání přestávek je pod dohledem operátora, který lančovník v případech aktuální potřeby koriguje. Žalovaný poukázal na konkrétní strany svého rozhodnutí, kde posuzoval samotnou existenci organizačního opatření a výsledky svědků. Dle nich byla vždy dána taková situace, že hlídka čerpající přestávku věděla, že jsou zde další hlídky, které v ten samý čas přestávku nečerpají a vykonávají službu. Zdůraznil zásadní aspekt povahy činnosti ODN, který nespočívá v bezodkladném a neprodleném výjezdu k dopravním nehodám a v povinnosti okamžitého zásahu. K tomu nastínil případové situace, jaké mohly v souvislosti s čerpáním přestávek nastat, a to s odkazem na konkrétní strany svého rozhodnutí a judikaturu správních soudů.
15. Dle žalovaného nelze nepřerušitelnost již zahájeného úkonu zaměňovat s tím, že by samotná služba jako taková byla nepřerušitelná a zastupitelnost nebyla možná. K tomu odkázal na teoretická východiska, kterými se ve svém rozhodnutí zabýval. Poukázal rovněž na to, že v napadeném rozhodnutí upozornil i na závěry Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2387/10 ze dne 16. 9. 2010. Za zavádějící považoval tvrzení, že není předvídatelné, kdy budou moci policisté přestávku čerpat. Z dostupných výpovědí vyplynulo, že hlášení čerpání přestávek probíhalo na základě komunikace zpracovatelů a operátora, popř. vedoucího nebo zástupce vedoucího výjezdové směny.
16. K čerpání přestávek ve shodný čas žalovaný poukázal na tu část odůvodnění svého rozhodnutí, která se týká způsobu formálního plánování přestávek a faktického režimu jejich čerpání. Nerozporoval, že byly formálně přestávky všem policistům ve výjezdových směnách plánovány ve shodné časové úseky. Vzorec jednotného formálního plánování přestávek však byl v rámci shromáždění podkladů vysvětlen, zejména výpověďmi svědků, které označil a z nichž citoval. Ze zjištěného skutkového stavu je jednoznačně dáno, že formální evidence přestávek ve službě a faktický režim jejich čerpání jsou dvě zcela rozdílná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nastavení. K tomu žalovaný poukázal na výpovědi svědků, na jejichž základě dospěl k závěru, že organizace služby, včetně čerpání přestávek, podléhala lančovniku, z jehož podstaty byla odvozena základní podoba služby, kterou korigoval a upevňoval operátor, se kterým hlídky komunikovaly, díky čemuž měl operátor vždy dostatečný přehled nad jejich činností, nad čerpáním přestávek, a mohl tak *de facto* zajišťovat vzájemnou zastupitelnost zpracovatelů.

17. Žalovaný považoval za podstatné, že policisté zařazení ve skupině zpracování dopravních nehod věděli o existenci rozdílu mezi formálním způsobem evidence plánování služby a přestávek, přičemž se sami řídili mnohaletým vnitřním a organizačním nastavením výkonu služby, které stojí na podkladě nástroje lančovniku, jež má v rukou a spravuje operátor. Zároveň sami označili systém organizace služby na základě lančovniku jako spravedlivý. Žalovaný proto dovodil, že formální způsob plánování přestávek je nutno vnímat jako toliko administrativní pojistku, která odráží přerušitelnost služby a udává počet a rozsah přestávek, jež je policistům garantován.
18. Za hrubě zavádějící žalovaný považoval tvrzenou běžnou praxi na ODN, dle které si policisté přestávku na oběd čerpají po více než 5 hodinách služby, neboť to výkon služby na ODN vyžaduje, a k pozdějšímu čerpání jsou tak nuceni. Není mu totiž známo, na základě jakých skutečností žalobkyně k uvedenému dospěla. Sám má za prokázané pouze to, že se časy čerpání přestávek mohly odlišovat od formálně předepsaných plánů služeb. K tomu poukázal na konkrétní zjištění v odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedl, že si hlídky do jisté míry organizovaly přesnou podobu jejich služby, což nelze brát jako porušování zákona, nýbrž jako odraz vnitřně fungujícího útvaru, ve kterém se operátor i jednotlivé hlídky snažily vycházet si navzájem vstříc tak, aby byla pokryta činnost útvaru, ale zároveň byly zachovány zákonné standardy podoby služby.
19. Žalovaný dále poukázal na konkrétní části odůvodnění svého rozhodnutí, kde se ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu podrobně zabíral posouzením povahy činnosti ODN, a to i s ohledem na žalobkyní namítaný stav trvalé ostražitosti. Zabýval se i problematikou služby přesčas a personální obsazeností útvaru. Konstatoval průměrný stav obsazenosti skupiny ODN posuzovaný za období 10 let s tím, že právě na uváděný průměrný stav byl napasován způsob organizace služby pořadníkovým systémem. Bylo by tak nelogické, aby byl způsob organizace služby vytvořen pro stav ideální naplněnosti oddělení, které nebylo za dobu 10 let dosaženo. V rozhodném období nedošlo k výraznému personálnímu poklesu od uváděného průměru. Nelze tak hovořit o personálním podstavu, pro který by nebylo možné přestávky čerpat. Je třeba reflektovat, že počet nejnižšího počtu personální obsazenosti skupiny žalobkyně připadá na období, kdy v důsledku vnějších okolností, především pandemie onemocnění COVID-19, ubyl celkový počet nahlášených událostí. K uvedenému poukázal na statistická data uvedená v napadeném rozhodnutí.
20. Ke všem žalobkyní předneseným skutkovým závěrům dále žalovaný zdůraznil, že je přednesla, avšak nezasadila do kontextu zjištěných skutečností, konkrétních tvrzení a okolností, pro které má za to, že je nutno brát tyto závěry za odpovídající skutečnému stavu. Zároveň žalobkyně žádným způsobem nezdůvodnila, proč jsou závěry v napadeném rozhodnutí neodpovídající a špatné. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí podrobně odůvodněno citacemi nebo odkazem na výpovědi svědků a účastníků jiných řízení, kteří se k jednotlivým akcentům řešené problematiky vyjádřili. Závěry napadeného rozhodnutí jsou

podpořeny rovněž odkazy na další podklady spisového materiálu a skutečnosti z nich zjištěné.

21. Žalovaný se ohradil proti tomu, že by se služební orgány až příliš zabývaly věcí žalobkyně. Měl za to, že respektoval názor soudu, že z původního obsahu správního spisu nelze prokázat existenci organizačního opatření, které by zajišťovalo fakticitu čerpání přestávek. Zároveň dbal na to, aby při novém rozhodnutí byly zohledněny i další skutečnosti známé z vlastní rozhodovací činnosti a mohlo být rozhodnuto na základě komplexně zjištěného stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Relevantní závěry zrušujícího rozsudku žalovaný nijak nezpochybnil, což dokládá i jeho postup, kdy prvoinstanční rozhodnutí č. 1 zrušil právě na základě závěrů zrušujícího rozsudku. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že se po doplnění spisové dokumentace v novém světle ukázal právě i systém lančovníku a současně se vykreslila důležitost operátora. Také lze seznat, že prostřednictvím nově doplněných výpovědí byla vysvětlena výpověď kolegyně žalobkyně, a to zejména v rovině jí uváděných případů, ve kterých mohlo dojít k přerušení či neumožnění čerpání přestávek. Bylo zjištěno, že žalobkyně uvádí výlučně případy mimořádných a výjimečných událostí, které však neodráží každodenní podobu fungování ODN.
22. S odkazem na konkrétní svědecké výpovědi žalovaný uzavřel, že při vydání svého rozhodnutí plně reflektoval a dbal striktních závěrů zrušujícího rozsudku, kdy jeho optikou nahlížel na nově zjištěné skutečnosti získané služebním funkcionářem z doplněných podkladů kompletní spisové dokumentace a z ní zjištěného skutkového stavu. Dospěl pak k závěru, jaký je obsažen v odůvodnění jeho rozhodnutí, a sice že je žádost žalobkyně nedůvodná, pročez setrval na meritorních závěrech prvoinstančního rozhodnutí č. 2 a napravil toliko formální nedostatky a vedle toho též nesprávné právní posouzení otázky promlčení nároku žalobkyně. Žalovaný se v tomto směru ohradil proti tvrzení žalobkyně, že opravil pouze chyby v psaní. Byť žalobkyně posouzení otázky promlčení ze strany žalovaného nikterak nerozporeovala, považoval žalovaný za důležité zdůraznit, že změnu výroku prvoinstančního rozhodnutí č. 2 co do posouzení části nároku žalobkyně v rozsahu od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018 jakožto nároku, který nebyl promlčen, žalobkyně zcela ve své žalobní argumentaci opomněla.
23. K tvrzení o legitimním očekávání žalovaný poukázal na obecnou rovinu této zásady. Měl za to, že se jedná o účelové zneužití žalobkyní, která se dovolává takového stavu, podle kterého by měl služební funkcionář a žalovaný ignorovat konkrétní okolnosti, na základě kterých byla obě rozhodnutí vydána, a zastít tak jinou povinnost služebních orgánů, aby o každé věci bylo rozhodnuto individuálně na základě konkrétních skutečností. Žalobkyní odkazované rozhodnutí v jiné věci stojí na odlišných podkladech a i samotné zjištění skutkového stavu je rozdílné, pročez došlo i k rozdílnému právnímu posouzení. Ve věci žalobkyně doplněné podklady přinesly řadu nových skutkových zjištění a současně přispěly k tomu, aby vysvětlily některé již dříve zjištěné skutečnosti, na které mohlo být původně názíráno jinak z důvodu chybějících souvislostí, které přinesly právě až doplněné podklady.
24. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně na danou záležitost pohlíží a své závěry opírá pouze o původně shromážděné podklady, přičemž nově doplněné zcela přehlíží a nikterak se nad nimi nezamýšlí. Je si vědom toho, že organizace služby nástrojem lančovníku v rukou operátora není formalizovaným organizačním opatřením. Je však přesvědčen, že faktická funkčnost tohoto organizačního nastavení je podstatně důležitější než jeho formální zachycení, neboť z dostupných podkladů je dáno jednotné zjištění, že všichni policisté si byli

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tohoto dlouhodobě nastaveného systému fungování vědomi a tento způsob organizace dodržovali, včetně komunikace s operátorem. Ohledně hlášení přestávek sami uvedli, že formální nastavení služby je s ohledem na „život“ ODN krátké. Proto je vyžadováno takové vnitřní nastavení, které dokáže reagovat na aktuální stav dění skupiny zpracování dopravních nehod a současně dbát na zachování zákonných podmínek služby, i když s občasnou potřebou výkonu služby přesčas, která se však předmětu řízení o žádosti žalobkyně netýká.

V. Posouzení věci soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
26. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
27. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru *u příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
28. Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*
29. Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*
30. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
31. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
32. Před vlastním posouzením žaloby soud uvádí, že obdobným případem, resp. totožnými námitkami jiné žalobkyně zastoupené týmž advokátem se již zabýval v rozsudku ze dne 25. 4. 2025, č. j. 9 Ad 13/2024-93. Vzhledem k tomu, že v žalobě, o níž rozhodl zmíněným rozsudkem, byla uplatněna naprosto stejná stěžejní žalobní argumentace, nebude zajisté pro účastníky řízení v nyní projednávané věci překvapením, pokud soud setrvá na svých nedávno vyslovených závěrech. Soud se s argumentací obsaženou v rozsudku devátého senátu plně ztotožnil a v podrobnostech na ni pro větší stručnost odkazuje.
33. Skutkový děj nebyl mezi účastníky řízení sporný, soud jej proto ověřil z obsahu správního spisu a přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních bodů.
34. Vázanost žalovaného právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku soudu, případně v rozsudku vyslovujícím nicotnost, je samotnou podstatou kasace v právní úpravě, jinak by kasační pravomoc správních soudů pozbyla svého smyslu. Soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaný při svém druhém, resp. třetím rozhodování o žádosti žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

závazný právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 9 Ad 14/2022-154 respektoval, a dospěl k závěru, že se tak nestalo.

35. Rozsudkem č. j. 9 Ad 14/2022-154 bylo zrušeno druhoinstanční rozhodnutí č. 1, stojící ve své argumentaci na stejných závěrech, jako tomu je v napadeném rozhodnutí v nyní projednávané věci. Soud se přitom ve zrušujícím rozsudku zabýval posouzením, zda žalobkyně mohla v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat v rozhodné době přestávku ve službě na jídlo a odpočinek. Učinil tak nejen z hlediska toho, zda jí takové přestávky byly plánovány (o čemž nebylo mezi stranami sporu), ale též zda je také mohla čerpat fakticky, neboť jen tehdy by se v souladu s § 60 odst. 2 citovaného zákona nezapočítávaly do doby služby. V opačném případě by se nejednalo o přestávku, ale o takzvanou přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, která se poskytuje dle § 60 odst. 3 téhož zákona, nemůže-li být výkon služby přerušen. Tato doba služby se tak do doby služby započítává a je zohledněna i v rámci služebního příjmu. Soud přitom neopomněl reflektovat již existující judikaturu správních soudů i Nejvyššího správního soudu, na niž konkrétně poukázal (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44 a ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42).
36. Z této (ve zrušujícím rozsudku citované) judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek a nutnost posouzení samotné existence faktické možnosti čerpání přestávky, kdy nepostačuje pouze formální označení služby za přerušitelnou. Při nařízení přestávky nadřízenými pracovníky se musí jednat o přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ neplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelné a není dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.
37. Nejvyšší správní soud se v těchto rozsudcích zabýval i otázkou nepřetržitosti a nepřerušitelnosti služby. Uzavřel, že i kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, avšak pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovalo, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
38. V rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26 pak Nejvyšší správní soud výslovně vymezil rozhodující okolnosti pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby jako *prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek a absence omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost). Závěr o faktické možnosti čerpání přestávek – zajištěné skutečnými i normativními opatřeními (služebními předpisy) – je tudíž nezbytný pro učinění závěru, zda se na daném pracovišti jedná či nejedná o výkon služby, jejíž výkon nemůže být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru*. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že *„nadřízení příslušníci musí přinejmenším umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem (opět) nastavit nezbytná technická (technologická) a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků“*.
39. Devátý senát vzal ve zrušujícím rozsudku v úvahu i rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, který v obdobné věci uzavřel, že nebylo-li organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků výjezdové hlídky, která

musela být vykonávána nepřetržitě a jejíž pracovní náplní byl okamžitý výjezd k dopravním nehodám a jejich řešení na místě, jednalo se o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Příslušníkům této hlídky nemohly být plánovány přestávky na jídlo a odpočinek, které se dle § 60 odst. 2 citovaného zákona nezapočítávají do doby služby, nýbrž jim měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu odst. 3 téhož zákonného ustanovení, která se do doby výkonu služby započítává.

40. Ze zrušujícího rozsudku je tak nade vši pochybnost zřejmé, že soud již při přezkumu původního rozhodnutí žalovaného vzal v potaz jeho podklady pro zodpovězení otázky, zda bylo organizačním opatřením střídání žalobkyně zajištěno a po jejich posouzení se ztotožnil se závěry zmíněného rozsudku ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53 Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci, v němž se uvádí: „*Výkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde by jejímu přerušování bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídaní příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkon služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, pročez je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušování řešit ad hoc.*“
41. Soud v rozsudku č. j. 9 Ad 14/2022-154 dále vyvrátil argumentaci žalovaného ohledně lančovniku, a to právě s poukazem na závěry zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě pobočka Olomouc ve věci č. j. 65 Ad 9/2017-53, dle kterého „*Povinnost jednotlivých příslušníků, či vedoucího výjezdové skupiny ad hoc zajišťovat záskok příslušníků běžného obvodního oddělení v případě, že by mělo řešení dopravní nehody zcela či zčásti zasáhnout do čerpání plánované přestávky, by s ohledem na délku přestávky (30, resp. 15 minut) mohlo ve výsledku její převážnou část zabrat a zajišťování a dohadování zastoupení by tak bylo samo o sobě omezením, které by v době, jež není do výkonu služby započítávána, nebylo lze po příslušníkovi spravedlivě požadovat.*“ Soud k tomu konstatoval, že žalobkyně v posuzovaném období vykonávala výjezdovou službu určenou k řešení dopravních nehod, jejíž výkon měl být zabezpečen nepřetržitě a žalovaný neučinil žádné organizační opatření, kterým by předem vyřešil její vystřídaní konkrétním příslušníkem v případě, kdy by výjezd k dopravní nehodě a provádění neodkladných úkonů na místě zcela nebo z části zasáhly do čerpání nařízené přestávky. Nebyl-li naplněn judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídaní policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídaním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou. Poukázal v této souvislosti na obsah spisového materiálu, dle kterého organizační opatření nastavená služebními orgány těmito přísným standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostála. Z těchto důvodů shledal původní rozhodnutí žalovaného (tj. druhoinstanční rozhodnutí č. 1) nezákonným a zrušil je.
42. K výše uvedenému soud považuje za vhodné zmínit, že mu je z jeho činnosti známo, že kasační stížnost žalovaného směřující proti zrušujícímu rozsudku č. j. 9 Ad 14/2022-154 byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-83 zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání jednotlivých kasačních námitek žalovaného vyjádřil mimo jiné i k tomu, že žalovaného tíží povinnost přesvědčivě popsat, jakým způsobem jsou policisté zastupováni, pokud mají přestávku ve službě, přičemž této povinnosti nedostál. V tomto případě lze též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. 10 As 252/2023-77, kde kasační soud úvodem vyzdvihl, že musí existovat organizační, technická a personální opatření, která jasně a srozumitelně zajišťují zastupování policistů během jejich přestávek. Pořadníkový systém dopravních nehod takovým opatřením není. Okolnostmi, které jsou důležité pro ochranu veřejného zájmu, jsou podmínky pro řádné čerpání přestávek, neboť představují předpoklad pro efektivní plnění služebních úkolů. Služební funkcionář nese procesní odpovědnost za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru).

43. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný po zrušení svého původního rozhodnutí nemohl v následném řízení provedeným rozsáhlým dokazováním zvrátit jednoznačné závěry zrušujícího rozsudku (i ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu) o neexistenci organizačního, technického a personálního opatření, ani závěry soudů o nepřerušitelnosti služby žalobkyně v rozhodném období, to vše na podkladě již existující judikatury správních soudů (zejména Nejvyššího správního soudu). Podle stanoviska soudu žalovaný mohl a měl vědět, že ani následným masivním dokazováním, zejména výsledky dalších svědků, nemůže takový nedostatek napravit a zvrátit posouzení skutkového stavu, který existoval již v době vydání zrušujícího rozsudku č. j. 9 Ad 14/2022-154.
44. K tomu lze doplnit, že soud ve zrušujícím rozsudku v žádném ohledu nepochyboval o úplnosti skutkových zjištění potřebných pro posouzení důvodnosti předchozí žaloby (která ve věci samé stála na stejných námitkách jako žaloba nynější) a v žádném ohledu nevedl žalovaného k jejich doplnění. Respektive žalovaný sice dostatečně zjistil skutkový stav věci, ale vyvodil z něj nesprávný skutkový závěr (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-83). Naopak skutkový stav existující již v době vydání původního rozhodnutí žalovaného shledal soud dostatečným pro svůj závěr o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, která se stala důvodem pro jeho zrušení. Soud ve zrušujícím rozsudku nahlédl na zjištěný skutkový stav jako na skutkový stav celistvý a na podkladě výše zmíněné judikatury uzavřel, že je druhoinstanční rozhodnutí č. 1 nezákonné. Pokud zavázal žalovaného k respektování svého právního názoru, jednalo se podle obsahu zrušujícího rozsudku právě o respektování soudem vysloveného závěru o nezákonnosti z důvodů zde uvedených, nikoli k nápravě procesních vad, jak se žalovaný nesprávně domníval. Ostatně žalovaný v následném řízení po vydání zrušujícího rozsudku nedospěl k jiným závěrům, než tomu bylo v jeho původním rozhodnutí, což žalovaný ani nezpochybňuje. V dané věci neobstojí ani poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25, neboť ten se týká jiného skutkového stavu (předchozí rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo zrušeno mj. i pro nedostatečně zjištěný skutkový stav).
45. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost bez dalšího (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25). Lze tak uzavřít, že žalovaný pochybil, pokud nerespektoval závazný právní názor vyplývající ze zrušujícího rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. a nadbytečně vedl další řízení ve snaze zvrátit posouzení učiněné ve

zrušujícím rozsudku (a to i ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2025, č. j. 3 As 255/2023-83). V konečném důsledku tak dalším řízením a masivním dokazováním zatížil nejen sebe, ale zejména žalobkyni, neboť tím oddálil konečné vyřešení její žádosti ve smyslu závěrů vyslovených již ve zrušujícím rozsudku.

46. Soud pro úplnost uvádí, že ke stejnému posouzení přistoupil v obdobných věcech jiných žalobců, resp. příslušníků ODN (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2024 č. j. 11 Ad 11/2024-49, rozsudek ze dne 14. 9. 2023 č. j. 6 Ad 11/2022-123 a rozsudek ze dne 1. 9. 2023 č. j. 17 Ad 2/2023-88).

VI. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
48. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, náleží náhrada nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v odměně advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) podle dle § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, a to ve výši 3 100 Kč za každý z těchto úkonů. Žalobkyni náleží rovněž náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný je proto povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce na nákladech řízení částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.